

Retrat d'un retratista

JOSEP LLADÓ I PASCUAL

L' Alfons Güell en morirà el passat 6 d'agost, deixà rere seu la història gràfica d'Argentona de més de mig segle. Un intens treball, fet amb amor i professionalitat, pel qual serà recordat per les generacions futures, i que algú més entès que jo, glosarà en aquest mateix número de fonts.

Jo voldria parlar de l'Alfons vist des d'un altre angle, perquè era un home polièdric, que oferia diversos aspectes segons la perspectiva des de la qual fos observat, tots ells, això sí, integrats en un idèntic prisma d'interès per la cultura i d'amor per Argentona.

Ell mateix, en el seu epitafi,

deixà constància del seu tarannà polifacètic:

El 1916 nasqué pagès per tradició.

Pintà paisatges per distracció.

Fou fotògraf per vocació.

Literat per afició

i meteoròleg per observació.

Visqué feliç per enamoració

i morí besavi per consumpció.

És la síntesi d'una llarga vida que, deixant de banda les dues darreres línies que pertanyen a la seva vida íntima i familiar, voldríem glosar en aquest breu article.

En l'Alfons, doncs, no hi ha només el retratista, també hi veig l'home enamorat de l'art que en la seva joventut intenta, amb la

paleta en una mà i el pinzell en l'altra, plasmar sobre la tela la vida i el color dels entorns argentonins. La seva activitat agrícola, que exerceix com ell diu per tradició familiar, li proporciona la coneixença i amistat de Martí Alsina, i fa mans i mànegues per arrencar del mestre tots els secrets d'una obra artística. Se'n surt? Deixem-ho córrer. Però l'afany i la il·lusió hi són, i això li dona vida.

Més tard, molt més tard, també trobo en Güell embolicat en el cinema. Que jo sàpiga, l'home no havia sigut mai un cinèfil; li agradava el cine com ens agrada a molts i tenia prou criteri per saber valorar la qualitat d'una pel·lícula, però com que no

Alfons Güell als 17 anys pintant a la vall de Can Riudemeia.

D'esquerra a dreta: Alfons Güell, Domènec Creizet i Joan Grau (1933). Arxiu Històric Alfons Güell

tenia un no per a ningú, el dia que aquells vaillets que maldaven per fer del Cine Club com entitat formal (fins aleshores les sessions de Cine Fòrum s'havien fet quasi en la clandestinitat) va acceptar plenament la responsabilitat de la presidència que li oferien.

En aquells anys (parlo dels seixanta del segle passat) encara imperava la llei del silenci. La gent, per por, per tímidesa, o per la manca de costum, li costava d'encetar un col·loqui quan les sessions de Cine Club, o qualsevol altra tipus de conferència ho requeria. Sort n'hi havia de l'Alfons que era sempre, sempre, el primer en trencar el glaç... Després, els altres el seguien.

Era un assidu concurrent a les tertúlies que es formaven a

Festa del basket CIC a l'Hotel Soler amb la Quimeta (1959). Arxiu Històric Alfons Güell

l'Hotel Colon, quan encara no era el Racó d'en Binu. Loquaç per naturalesa, li agradava conversar, dir-hi la seva fos quin fos el tema de la conversa i posar-hi una espurna d'humor, si calia. Li agradava contar anècdotes, fets reals que li havien succeït, però que la seva imaginació engrandia

fins fer-los inversemblants.

Recordo que un dia m'expliava: «Jo venia de fer un casament a Clarà. Era feliç. Havia fet bona feina, el dia era magnífic i baixava cantant a tot pulmó, amb la meua Lambretta, per la carretera d'Òrrius, quan de sobte, glucl, alguna cosa se'm fica a la boca i sense

Autoretrat i la Quimeta. (1982).

Arxiu Històric Alfons Güell

tenir temps d'escopir-ho se m'en-
taforà coll avall. Era un borinot,
tu! Quin ensurt! El sentia com
aletejava per l'estómac intentant
trobar la sortida i això em pro-
duïa un desassossec terrible. S'ha-
vien acabat les cantúries; només
pensava en arribar al poble per
anar de dret a cal metge. Sense ni
entrar a casa vaig anar a veure el
Dr. Fàbregas i li vaig explicar el
cas. Ell devia veure'm molt ner-
viós i per calmar-me va deixar
anar una de les seves sentències:
- No passarà res, Alfons, què vols
que et faci el borinot? Pensa que
malaventurat aquell que va a parar
a la panxa d'un altre».

Ja sé que aquesta visió que
us ofereixo de l'amic que ens ha
deixat no encaixa massa en el
concepte que tenim de les necro-
logies; jo no intento cantar les
seves glòries, només vull ressaltar
la seva humanitat, que la de l'Al-
fons és de massa relleu per a ésser
silenciada. Ell fou essencialment
el fotògraf, però també, l'artista
pintor i el president del Cine
Club Argentona, com he dit;
l'animador cultural; el professor
de català de la policia municipal,
quan les circumstàncies ho requere-
ren; el meteoròleg seriós, que
publicava les seves observacions
fins i tot al Full Parroquial; l'es-

criptor que col·laborava amb els
seus articles en totes les publica-
cions locals hagudes i per haver; el
constant col·laborador de Ràdio
Argentona i la veu de la consci-
ència popular quan les coses de
la vila anaven de mal borràs. No
s'arrugava si s'havia d'enfrontar
amb qualsevol edil municipal o
presentar una denúncia, o parti-
cipar en una manifestació, si allò
que es reclamava, es denunciava
o es reivindicava era un bé per
Argentona, la seva vila.

Tenia els seus defectes, com
tothom... Però caldria que hi
haguessin homes com ell al nostre
poble.

↑ Dinar de Festa Major amb els besnéts (2010). Arxiu Històric Alfons Güell